



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: J. N., bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 08.09.2016, č.j. KUZL-28662/2016, sp. zn. KUSP-28662/2016/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušil výrok I. rozhodnutí Městského úřadu Vizovice, odboru přestupkového a správního (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 14.03.2016, č.j. MUVIZ 4845/2016,

sp. zn. D-359/17258/15-OPS/KK (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a dále v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce výrokem I. uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Přestupku se z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) silničního zákona tím, že dne 23.09.2015 v 14:48 hod ve Slušovicích na ulici Š. č. p. 397 nebyl při řízení motorového vozidla tov. zn., reg. zn., připoután bezpečnostním pásem, tj. v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j) ustanovení § 125c odst. 1 silničního zákona, nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) silničního zákona. Výrokem II. byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Přestupku se z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona tím, že dne 12.10.2015 v 14:58 hod v obci Vizovice, ulice Zlínská u domu č.p. 367 ve směru jízdy na Zlín, při řízení vozidla tov. zn., reg. zn., držel v levé ruce mobilní telefon tmavé barvy, do kterého hovořil. V provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2.000,- Kč a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce byl výrokem I. prvostupňového rozhodnutí uznán vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona a výrokem II. ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona, za které mu byla uložena pokuta 2.000,- Kč. Na základě jeho odvolání žalovaný prvostupňové rozhodnutí ve výroku I. zrušil, neboť v mezidobí došlo k zániku odpovědnosti za údajný přestupek, avšak ve výroku II. rozhodnutí potvrdil a pokutu ponechal ve stejné výši. Tímto došlo k porušení zákazu *reformatio in peius*. Pokud totiž byla pokuta ve výši 2.000,- Kč vyměřena správním orgánem I. stupně za dva přestupky, byla postupem žalovaného, který výrok o vině z jednoho přestupku zrušil, ale pokutu ponechal v původní výši, tato fakticky zvýšena. Lze předpokládat, že by správní orgán I. stupně uložil nižší pokutu, pokud by projednával pouze jeden přestupek. To by ostatně mělo být pravidlem, neboť souběh je závažná obecná přitěžující okolnost. Žalovaný tak reálně změnil rozhodnutí k horšímu, neboť došlo ke zpřísnění sankce za zbylý přestupek. Kdyby nebyly přestupky projednávány ve společném

řízení, byla by pak pokuta za zbylý přestupek pravděpodobně nižší (žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19.12.2012, č.j. 5 Ca 176/2009-58).

Žalovaný přitom ani nebyl oprávněn v tomto směru doplňovat či měnit odůvodnění výměry pokuty, neboť to zakazuje *reformatio in peius*. Pokud pokuta ve výši 2.000,- Kč nebyla na základě prvostupňového rozhodnutí po zrušení jednoho přestupku dostatečně odůvodněná, mohl ji žalovaný toliko snížit. Osobu žalobce při výměře sankce posoudil již správní orgán I. stupně. Nebylo proto na místě, aby to znovu prováděl žalovaný, neboť je to v rozporu se zákazem dvojího přičítání. Ke změně odůvodnění prvostupňového rozhodnutí úvahami žalovaného ani dojít nemohlo, neboť z jeho výroku není zřejmé, že by postupoval dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Z výroku rozhodnutí odvolacího správního orgánu musí jednoznačně vyplývat, jak s odvoláním naložil, přičemž v opačném případě je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.01.2007, č.j. 3 As 60/2006-46).

Žalobce dále od počátku namítal, že v ruce nedržel mobilní telefon, ale toliko iPad 1, ze kterého si pouštěl hudbu. V autě si často zpívá, což může vypadat z větší vzdálenosti jako telefonování. Současně zpochybňoval, zda policisté mohli na něj mít ze své pozice dostatečný výhled k tomu, aby nemohli jeho iPad 1 zaměnit za mobilní telefon. Navrhoval provést důkaz rekonstrukci. Správní orgán I. stupně však posoudil pozorovací podmínky policistů jako dobré. I iPad 1 lze dle názoru správního orgánu I. stupně posoudit jako záznamové zařízení. Proto správní orgán I. stupně odmítl jako nadbytečný důkazní návrh na rekonstrukci. Dle žalobce však nebylo nijak prokázáno ani to, že by jeho iPad 1 disponoval záznamovou funkcí, a tudíž je závěr správního orgánu nepodložený. Odmítnutí důkazního návrhu na rekonstrukci bylo proto neoprávněné. Žalobce současně uvedl, že jeho iPad 1 není záznamovým ani hovorovým zařízením, a k prokázání svého tvrzení navrhoval ohledání jeho iPadu 1. Žalovaný se zcela ztotožnil se správním orgánem I. stupně a označil za nepřipadné tvrzení obviněného, že svědci neviděli, o jaký přístroj jde. Důkazní návrh na ohledání iPadu 1 pak žalovaný odmítl, neboť má za prokazané, že žalobce držel v ruce mobilní telefon. Dle žalobce se však správním orgánům nepodařilo prokázat, že se policisté skutečně nemohli zmýlit při posouzení přístroje, který držel v ruce, jako mobilního telefonu. Je obecně známou skutečností, že může být problém některé typy mobilních telefonů a tabletů rozlišit. Výpověď policistů, kteří žádným způsobem neodůvodnili své přesvědčení, že se jednalo právě o mobilní telefon, pak není dostatečně přesvědčivá. Judikatura tento druh přestupku popisuje jako obtížně zachytitelné jednání. Toliko obecné tvrzení policistů, že se určité jednalo o telefon, není schopno vyloučit rozumné pochybnosti o tom, že se zmýlili.

Žalovaný dále žalobci vytýkal, že své tvrzení o iPadu 1 uvedl až po 6 měsících. Toliko z toho, že obviněný uplatní na svou obhajobu určitá tvrzení nikoli bezprostředně při silniční kontrole, ale až následně, kdy jsou shromážděny podklady rozhodnutí, však nelze vyvozovat závěry o nevěrohodnosti takového tvrzení (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 04.02.2015, č.j. 15A 42/2012-27). Žalobce se na místě nevyjadřoval, neboť tak byl poučen svým právníkem. K prokázání svých tvrzení navrhl důkazy. Časový odstup mu proto nemůže být přičítán k tíži (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.06.2013, č.j. 6 As 25/2013-23). Naopak, vyjádřit se až poté, co jsou shromážděny podklady rozhodnutí, které správní orgán považuje za nezbytné, je

nutné považovat za výsadu obviněného, která je složkou práva na spravedlivý proces o trestním obvinění.

Žalobci rovněž nebylo známo, že držení iPadu 1 v ruce nedochází ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Nenapadlo ho proto bránit se proti obvinění „z držení hovorového nebo záznamového zařízení“ tím, že v ruce držel iPad 1, neboť jej mylně nepovažoval za záznamové zařízení. Jednal tedy v pozitivním právním omylu, který nemůže v žádném případě zakládat odpovědnost za trestný čin, neboť chybí protiprávnost. To stejné platí pro přestupek.

Rozhodoval-li žalovaný na základě skutečností známých mu z úřední činnosti, měl mu umožnit se s tímto podkladem seznámit před vydáním napadeného rozhodnutí a vyjádřit se k němu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 05.05.2010, č.j. 7 As 31/2010–94). Úvaha žalovaného, který pouze na základě osoby zmocněnce hodnotí věrohodnost obviněného, je nepřijatelná, a vyvolává pochybnosti o jeho nepodjatosti. Osoba zmocněnce a jeho strategie v řízeních, kde zastupuje jiné účastníky řízení, nemůže mít vliv na věrohodnost tvrzení žalobce. Předmětem řízení je totiž přestupek žalobce, a nikoli jednání jeho zmocněnce v jiných věcech.

Žalobce nesouhlasil ani s názorem žalovaného, že mp3 soubory lze považovat za zvukové záznamy (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.05.2011, č.j. 5 As 77/2010–156). Pokud určitý přístroj disponuje toliko funkcí záznam přehrát, nečiní to z něj ještě záznamové zařízení. Správní orgán nijak parametry iPadu 1 nezjišťoval. Ohledáním jeho iPadu 1 mohlo být zjištěno, zda se jedná o záznamové zařízení. Z důvodu neprovedení rekonstrukce či nové výpovědi alespoň jednoho z policistů, zůstala pochybnost o tom, zda tito byli schopni rozlišit iPad 1 od mobilního telefonu. Nebylo tedy nad všerkou pochybnost prokázáno tvrzení žalobce, že nedržel v ruce mobilní telefon, nýbrž iPad 1, který není hovorovým ani záznamovým zařízením, neboť nedisponuje žádnou hovorovou ani záznamovou funkcí.

Žalobce v odvolání také namítal, že závěr správního orgánu o zavinění ve formě vědomé nedbalosti je nedostatečně odůvodněn. Z prvostupňového rozhodnutí nevyplývají žádné úvahy správního orgánu o tom, jak dospěl k závěru o vědomé nedbalosti. Toto rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž žalovaný pochybil, pokud přesto rozhodnutí prvního stupně v tomto stavu aproboval. Žalovaný pak sice určité úvahy o vědomé nedbalosti učinil. K nim však nelze přihlížet, neboť z výroku rozhodnutí není zřejmé, že by postupoval dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Ani tyto úvahy ovšem nejsou dostatečné, neboť žalovaný se vůbec nezabýval dodržením tzv. potřebné míry opatrnosti. Neuvedl tedy, jak dospěl k závěru, že žalobce se bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem neporuší. Takové úvahy jsou přitom pro konstatování nedbalosti naprosto nezbytné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14.02.2007, sp.zn. 8 Tdo 122/2007). Těmito úvahami se nezabýval správní orgán I. stupně, ani žalovaný, přičemž rovněž neosvětlily význam a obsah pojmu přiměřené důvody, ačkoliv se jedná o jeden z definičních znaků vědomé nedbalosti. Současně se jedná o neurčitý právní pojem. V tom žalobce taktéž spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.06.2015, č.j. 9 As 12/2014–86).

Žalobce v odvolání též namítal, že odůvodnění výše uložené pokuty je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán neuvedl, jak hodnotil jednotlivá zákonná kritéria. Současně namítal, že správní orgán I. stupně porušil zákaz dvojího přičítání, neboť v rámci úvah o závažnosti údajného přestupku uvažoval o typové společenské škodlivosti daného přestupku (odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 02.08.2016, č.j. JMK 119282/2016). Ta je však obsažena již v zákonném rozmezí pro uložení pokuty. Žalobce též namítal, že správní orgán I. stupně nezohlednil, že již došlo k zahlázení některých jeho dřívějších přestupků, které mu správní orgán kladl k tíži. Žalovaný poté považoval odůvodnění prvostupňového rozhodnutí za dostatečné. Prvostupňové rozhodnutí tedy nevyhovuje požadavkům na přesvědčivost odůvodnění výše uložené pokuty, jak je Nejvyšší správní soud definoval např. v rozsudku ze dne 31.05.2007, č.j. 4 As 64/2005–63 (dále srov. rozsudek téhož soudu ze dne 13.12.2004, sp. zn. 7 As 43/2004).

Žalobce též namítal, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zásadou procesní ekonomie, neboť nařídil 7 ústních jednání. Nevyhověl přitom žádosti žalobce, aby výslech 4 předvolávaných svědků provedl na jednom ústním jednání. Dle názoru žalobce bylo řízení vedeno v rozporu se zásadou procesní ekonomie a šetrnosti vůči účastníkům. V důsledku této skutečnosti mu bylo znemožněno účastnit se všech výslechů svědků.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Výrokem I. v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušil výrok I. prvostupňového rozhodnutí, kterým byl žalobce pravomocně uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Žalovaný však řízení navzdory tvrzení žalobce zastavil proto, že správní orgán I. stupně porušil princip rovnosti zbraní.

K námitce porušení zákazu změny sankce k horšímu žalovaný uvedl, že této žalobní námitce apriori předešel v napadeném rozhodnutí na straně 10 v odstavci třetím a na straně 11 v odstavci prvním.

Ke změnám v prvostupňovém rozhodnutí žalovaný poznamenal, že se žalobce fakticky domáhá, aby změny či doplnění v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí provedené odvolacím správním orgánem byly promítnuty do výroku rozhodnutí žalovaného změnou dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Takový požadavek žalobce je nesmyslný a irrelevantní. Řízení před správním orgánem I. stupně a odvolacím orgánem tvoří jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.07.2008, č.j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 14.03.2013, č.j. 4 As 10/2012-48). Požadavek žalobce, aby žalovaný do výrokové části uvedl každou

korekci v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je proto nepraktický a nemá žádný právní základ. Takový postup by byl i nepřehledný pro všechny zúčastněné.

Pokud se týká nedostatečně zjištěného skutkového stavu, tak žalovaný odkázal na strany 5 až 9 napadeného rozhodnutí. Setrval na tom, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj tmavé barvy, do kterého hovořil. Na podporu svého tvrzení žalobce nepředložil žádné relevantní důkazy, které by důkazy provedené správním orgánem vyvracely. Zařízení typu iPod apod. pak spadá do kategorie záznamového zařízení, které silniční zákon zapovídá řidiči za jízdy v ruce držet.

K subjektivní stránce zavinění přestupku se žalovaný podrobně vyjádřil v odstavci třetím na straně 12 napadeného rozhodnutí.

Uloženou sankci ve výši 2.000,- Kč odůvodnil správní orgán I. stupně na straně 6 a žalovaný se k identické námitce vyjádřil v napadeném rozhodnutí na straně 9, 10 a 11. Selektivní citace odůvodnění rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje nemá s nyní řešenou věcí žádnou přímou ani věcnou souvislost.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: *„K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nález ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nález ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nález Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp.zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp.zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.*

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“.

V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod

č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro žalobcem zmiňovaný nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný a správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádaly se všemi jeho námitkami, je třeba připomenout, že správním orgánům žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námitky či jednotlivé důkazy ve stejné struktuře, v jaké je žalobce podal. Je pouze na správních orgánech, aby námitky či navržené důkazy vypořádaly, logicky odůvodnily a argumentovaly s uvedením skutkových a právních důvodů.

To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného či prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Stejně tak postupoval rovněž správní orgán I. stupně. Je třeba přitom taktéž reflektovat skutečnost, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří fakticky jeden celek a je nutné tyto taktéž tímto způsobem posuzovat. Pokud správní orgán I. stupně vypořádal všechny podstatné skutečnosti, jež byly zpochybněny v podaném odvolání žalobcem, ve velmi podrobné míře, přičemž žalovaný se s touto argumentací ztotožnil, není zcela nezbytně nutné předmětnou argumentaci opětovně transkribovat. Nelze proto uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Vždy plně postačuje zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a najít jen onu míru ve vypořádání námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok o vině. Ostatně Ústavní soud ČR v této souvislosti v nálezu ze dne 12.02.2009, sp.zn. III. ÚS 989/08, konstatoval: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* Povinnost posoudit všechny odvolací námitky tudíž neznámá, že žalovaný je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem odvolací argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.04.2014, č.j. As 126/2013-219). Žalovaný dle krajského soudu zjistil skutečný stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti a odůvodnil onu míru ve vypořádání odvolacích námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok o vině žalobce. Soud nemá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť je srozumitelné a je v něm uvedeno dostatek důvodů podporujících jeho výrok.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí (jakož i v prvostupňovém rozhodnutí) vyslovil žalovaný (resp. správní orgán I. stupně), je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznámá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Žalobce namítal, že pokud žalovaný nepostupoval dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, kterým by prvostupňové rozhodnutí měnil ve výroku, pak nemohl napravovat zjevně nedostatečné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že správní řízení tvoří jeden celek a případné vady prvoinstančního řízení lze

odstranit i v řízení odvolacím (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, rozsudek ze dne 28.12.2007, č.j. 4 As 48/2007-80, či rozsudek ze dne 26.03.2008, č.j. 9 As 64/2007-98). Správní řízení tedy tvoří jeden celek až do pravomocného rozhodnutí ve věci. Lze přitom odkázat rovněž na závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku ze dne 14.03.2013, č.j. 4 As 10/2012-48, ve kterém bylo uvedeno: „*Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné. V této souvislosti je přitom třeba zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Výstižně se k této otázce vyjádřil Krajský soud v Brně, který v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 29 Ca 221/2008-48, vyslovil, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil drobné vady řízení před správním orgánem 1. stupně, stejně jako drobné vady rozhodnutí v něm vydaného (zde upřesnění výroku o vině žalobce). Došlo-li k takovéto drobné změně za naprosto stejného důkazního a právního stavu věci, přičemž s touto změnou se odvolací správní orgán argumentačně řádně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí, k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení nedošlo, a ani dojít nemohlo. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 144/2009-102, pak vyslovil, že pokud odvolací orgán nesouhlasí s určitými závěry správního orgánu I. stupně obsaženými v odůvodnění jeho rozhodnutí, avšak i přes tento nesouhlas se ztotožní s výrokem přezkoumávaného rozhodnutí a shledá, že tento výrok i přes zjištěná pochybení správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení ob stojí, je na místě, aby odvolání (jako celek) zamítl, napadené rozhodnutí potvrdil a své korigující závěry uvedl toliko v odůvodnění odvolacího rozhodnutí.“ O takový případ, kdy žalovaný jako správní orgán druhého stupně provedl toliko dílčí korekce odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, se jednalo i v nyní posuzované věci. Žalovaný neshledal prvostupňové rozhodnutí co do přestupku konkretizovaného ve výroku II. a do výše uložené sankce, ani řízení vedoucí k jejich vydání v rozporu s právními předpisy, a odvolání žalobce v této části tak podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a prvostupňové rozhodnutí co do výroku II. a výše uložené pokuty potvrdil. Současně provedl určité úpravy odůvodnění správního orgánu I. stupně, které však spočívaly v pouhém drobném doplnění argumentace správního orgánu I. stupně. Odvolacímu správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby za situace, kdy souhlasí s výrokem prvostupňového rozhodnutí, v rámci rozhodnutí o odvolání přidal na podporu prvostupňového rozhodnutí další relevantní argumenty, které vyplývají z podkladů obsažených ve správním spise. Požadavek žalobce, aby se veškeré změny učiněné odvolacím správním orgánem (byť v odůvodnění) promítly do výrokové části jeho rozhodnutí, jsou nesprávné a odporovaly by i požadavku na srozumitelnost výrokové části rozhodnutí správních orgánů. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.*

Soud se následně zabýval námitkou žalobce týkající se prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány, a hodnocením důkazů. Mezi účastníky není

sporu o tom, že dne 12.10.2015 v 14:58 hod v obci Vizovice na ulici Zlínské u domu č.p. ve směru jízdy na Zlín řídil žalobce vozidlo tov. zn., r.z. Sporným je však zjištění, zda za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem hovorové zařízení (mobilní telefon), tedy zda se dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Z oznámení o přestupku sepsaného se žalobcem plyne, že měl možnost se k věci vyjádřit, avšak této možnosti nikterak nevyužil a oznámení o přestupku odmítl podepsat.

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědků (policistů) lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Poukazoval přitom i na nepřesvědčivost jejich výpovědí. Žalobce především namítal, že v ruce nedržel mobilní telefon, nýbrž iPad 1, ze kterého poslouchal hudbu a zpíval si. Dle žalobce tedy existují pochybnosti o tom, zda skutečně držel za jízdy mobilní telefon. Žalovaný pak byl přesvědčen, že o skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, protože skutečnosti vnímané policisty byly v daném případě spolehlivě prokázány. Těžiště problémů v tomto směru se tak nachází v rovině hodnocení důkazů, když na jedné straně stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů (podepsané oznámením o přestupku), na straně druhé tvrzení žalobce uvedené ve vyjádření k podkladům prvostupňového rozhodnutí, odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a v podané žalobě. Povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, pak leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68, bod 18).

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým

okolnostem případu a navrhně k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68).

Žalobce navrhoval v průběhu správního řízení provést důkaz rekonstrukcí přestupku (za účelem zjištění, zda policisté jasně a zřetelně viděli, co žalobce držel v ruce) a ohledáním iPadu 1 (který měl mít žalobce ve svém vozidle a ze strany policistů mohlo dojít k záměně tohoto přístroje za mobilní telefon). Správní orgán I. stupně ani žalovaný navržené důkazy neprovedli. Jejich neprovedení přitom ve svém rozhodnutí velmi obsáhle odůvodnili se závěrem, že provedení těchto důkazů by bylo zcela nadbytečné a nedůvodné a nevedlo by k žádnému novému zjištění.

Správní orgán I. stupně i žalovaný se tak ve svých rozhodnutích dostatečně vypořádali s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů uplatněných ve vyjádření k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí a podaném odvolání. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 04.09.2002, sp.zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. Pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Těmto ústavním požadavkům rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného vyhovělo.

Soud souhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť žalobce svou argumentací, jež uplatnil již v předmětném vyjádření, nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.05.2007, č.j. 2 As 93/2006–84). K provedení jiných žalobcem navrhovaných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v nyní řešeném případě nenastala.

Soud odkazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22.01.2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dovodil, že „(...) úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku, se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného. Pro tyto účely je totiž zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V posuzovaném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů.

Jde-li o výhrady žalobce k nepoužitelnosti těchto svědeckých výpovědí z důvodu jejich nedostatečné přesvědčivosti, nepovažuje je soud za opodstatněné a především jakkoli podložené. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu. Pokud by soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, tj. držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V posuzovaném případě však nebylo jednání žalobce žádným způsobem zdokumentováno (a vzhledem k charakteru zjištění spáchání přestupku, především rychlosti na sebe navazujících skutečností, ani být jakkoliv zadokumentováno nemohlo), a vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoli vypovědět (žalobce nadto žádnou z těchto případných „bezúhonných“ osob konkrétně neoznačil). Soud se však nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, úředním záznamem, na straně druhé pak tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.07.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zaobíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti. Žalovaný závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů

V posuzovaném případě soud souhlasí se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpovědi policistů i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29.08.2011, č.j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědí policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27.09.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezáujatosti, musely by k tomu přistoupit i další okolnosti, které by těmito závěry nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

V nyní řešené věci byly výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. Nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j. 7 As 83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

V posuzovaném případě soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Pouhé obecné odkazy na nedostatečnou přesvědčivost jejich výpovědi nemohou v této souvislosti obstát. Žalobce ani neoznačil žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policisté vystupovali

vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projeví jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté postupovali zcela nezaújatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.

Správní orgány vycházely z výpovědí dvou zasahujících policistů, které neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání. Žalobce dovozoval nevěrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů zejména z jejich nepřesvědčivosti. Nstržm. J. ve své svědecké výpovědi uvedla, že v předmětném čase kolem jejich služebního vozidla projelo vozidlo žalobce. Žalobce držel v levé ruce mobilní telefon tmavé barvy, se kterým při jízdě telefonoval. Tuto skutečnost pozorovala za neztížených podmínek skrze čelní sklo služebního vozidla, a to nejprve přes přední sklo vozidla žalobce a poté i přes levé boční sklo dodávky. Pprap. M. ve své svědecké výpovědi uvedl, že v danou dobu projelo kolem jejich služebního vozidla vozidlo žalobce. Přes čelní sklo a levé boční sklo jeho vozidla zpozoroval, jak žalobce telefonuje. Soud k věci uvádí, že navzdory přesvědčení žalobce v těchto výpovědích neshledal žádné (byť drobné) odlišnosti, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu žalobcem. Shodli se přitom, jak na barvě mobilního telefonu, tak rovněž na ruce, ve které žalobce telefon držel. Obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po více než dvou (respektive čtyřech) měsících od spáchání přestupku, by bylo možné i případné drobné odchylky pochopit. Nelze totiž mít za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze na příslušníky policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, klást. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové či záznamové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu.

Za neopodstatněné považuje soud i další výhrady žalobce k provedeným svědeckým výpovědím. Dle názoru soudu nebyly správní orgány povinny za daných okolností podrobněji zkoumat výpovědi policistů a provést například rekonstrukci celé situace na místě. Obě svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobce jemu vytýkaného přestupkového jednání dopustil, a tudíž nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu, nejevilo se být provádění podrobnějšího navrhovaného dokazování nezbytným. Soud vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchání přestupku hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 10 As 108/2014-25). Nelze ani souhlasit se žalobcem, že by rekonstrukce na místě měla významnou vypovídající hodnotu. Pokud má žalobce za to, že pouze rekonstrukce byla objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost

prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“ Správní řízení obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Dle názoru soudu, v souladu se závěry žalovaného, rekonstrukce pozorovací situace na místě spáchání přestupku nemusí nijak svědčit o rozeznání iPadu1 od mobilního telefonu v době spáchání přestupku. Zpětná rekonstrukce by nemohla nasimulovat stejné podmínky výhledu, jaké měli policisté v den, kdy sporný přestupek sledovali. Jen stěží by mohla přesně a bezpochyby imitovat přední a boční pozorovací uhel. Vedle konzistentních výpovědí policistů by proto rekonstrukce pozorovací situace na místě samém neměla za daných okolností žádný praktický význam. Totéž platí o navrhovaném ohledání iPadu 1, kterým by nebylo možné zpětně prokázat, zda žalobce měl skutečně ohledávané zařízení v době spáchání přestupku ve vozidle a zda právě s tímto při jízdě manipuloval. Nicméně lze uzavřít, že policisté měli dostatek času přesvědčit se o tom, zda žalobce držel při řízení mobilní telefon či nikoliv. V takové situaci je pouze mizivá pravděpodobnost, že by se ve svém pozorování policisté mylili.

Soud k věci dále uvádí, že je to právě žalobní obrana žalobce (resp. i obrana v rámci řízení před správním orgánem I. stupně), která se jeví jako krajně nevěrohodná. V rámci vyjádření se k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce poprvé uvedl, že v ruce držel iPad 1, ze kterého rád poslouchá muziku a zpívá si. Tvrzení, že žalobce držel v ruce za jízdy iPad 1, považuje krajský soud za účelové nejen z důvodu jeho uplatnění až v pozdější fázi správního řízení (když tento postup pouze snižoval věrohodnost tvrzení). Žalobcovu argumentaci však krajský soud neshledal relevantní proto, že výsledky provedeného dokazování potvrdily závěry správních orgánů. Není tedy pravda, že proti sobě stály dvě svědecké výpovědi policistů a skutkové tvrzení žalobce. V tomto směru je třeba přihlídnout i k oznámení přestupku a úřednímu záznamu, podle kterých žalobce nenamítal držení jiného než telefonního přístroje. Oznámení přestupku, v němž bylo výslovně uvedeno, že „při řízení motorového vozidla držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“, si přitom žalobce na místě samém přečetl. Jevilo by se totiž jako naprosto přirozené, kdyby žalobce tuto obranu uplatnil již při silniční kontrole vůči zasahujícímu policistovi. Žalobce však sdělení policisty, že je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že za jízdy držel v levé ruce mobilní

telefon, nikterak nezpochybňoval, toliko si přečetl oznámení o přestupku, nepodepsal ho a odmítl zaplatit blokovou pokutu.

Soud tedy uzavírá, že nemá pochyb o tom, že žalobce držel při jízdě v levé ruce mobilní telefon, se kterým při jízdě telefonoval. Tuto skutečnost přitom mohli policisté dobře pozorovat, přičemž jejich výhledové poměry k vozidlu žalobce byly zcela jednoznačně dobré s ohledem na úhel a postavení vozidel, ze kterého žalobce viděli, a s ohledem na nezatmavená skla těchto vozidel a i dobré počasí.

Soud se tedy v souladu se závěry správních orgánů neztotožnil s tvrzením žalobce, že u ucha držel toliko iPad1, jakož ani s tvrzením, že se nejedná o záznamové zařízení. Toto tvrzení bylo žalobcem přestřeno až ve vyjádření se k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí (tj. 6 měsíců od spáchání předmětného přestupku), což může nasvědčovat o jeho účelovosti. Uplatnit jinou verzi příběhu již v okamžiku silniční kontroly se však jeví být naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.09.2011, sp.zn. 2 As 52/2011-47). Žalovaný na toto nelogické jednání správně poukázal, když dovodil, že takové jednání žalobcem prezentovanou verzi příběhu znevěrohodňuje. Vzal přitom v úvahu i skutečnost, že takovýto postup běžně využívají přestupci, jež se následně nechají zastupovat zmocněnci nabízejícími tzv. „pojištění proti pokutám“. Posuzování věrohodnosti osoby přestupce a jeho tvrzení je přitom vždy součástí rozhodování správních orgánů. Žalovaný se však nespokojil pouze s tímto svým závěrem a opodstatněnost rozhodnutí o vině žalobce za spáchání uvedeného přestupku dovozoval především z ostatních důkazů založených ve spise, tj. z předloženého policejního spisu a výpovědí zasahujících policistů. Na tomto hodnocení žalovaného tak není napadené rozhodnutí nikterak postaveno. Pokud tedy správní orgány hodnotily odložené vyjádření žalobce ve věci a osobnost jeho zmocněnce, nejedná se z jejich strany o vadný postup, na základě kterého by bylo nutné shledat nezákonnost v jejich rozhodnutích. Správní orgány jen obecně odkázaly na poznatky vyplývající z jejich úřední činnosti a nevyvozovaly z nich žádný konkrétní závěr, který by měl vliv na posouzení viny žalobce. Nelze pak označit za pochybení, pokud tyto své poznatky neučinily součástí správního spisu.

Tvrzení o držení iPadu 1, který není záznamovým zařízením, bylo nadto vyvráceno provedeným dokazováním. Z něj vyplynulo, že předmětem, který žalobce držel v levé ruce, byl právě telefonní přístroj tmavé barvy. Soud ve shodě se žalovaným má i za to, že i iPad1 (žalovaným omylem označovaný za iPod) je nutné považovat za záznamové zařízení, jehož držení je v průběhu řízení zakázáno. Pojmem „záznamové zařízení“ a jeho výkladem ve smyslu řešeného přestupku se přitom zabýval již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27.05.2011, č.j. 5 As 77/2010-156. Mj. uvedl: „Záznamovým zařízením“ se pak obecně myslí produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), jímž je možno pořídit záznam, ať již zvukový, obrazový, písemný či jiný, a to bez ohledu na to, zda se jedná o záznam delšího děje (např. videozáznam) či záznam jednotlivého okamžiku (fotografie). Ze smyslu a účelu ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o přestupcích přitom jednoznačně vyplývá požadavek na zamezení situace, kdy řidičova pozornost při řízení je snížena ovládáním jiného technického prostředku („zařízení“) než vozidla samotného. Není pochyb (a stěžovatel to též nenapadá), že „hovorovým zařízením“ podle tohoto ustanovení je produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), který může sloužit k hovoru (pravidelně mobilní telefon). Používá-li tedy ve stejné souvislosti

zákonodárce pojem „záznamové zařízení“, je evidentní, že tím myslí právě produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), které může sloužit k pořízení záznamu (tedy i videokamera, diktafon, fotoaparát, apod.).“ Zdejší soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že stejně jako fotoaparát či diktafon, tak i iPad 1 (který lze použít jakožto mp4 přehrávače pro poslech hudby) je zajisté přístrojem podřaditelným pod pojem záznamové zařízení. I kdyby tedy žalobce držel v ruce iPad 1, ačkoliv tuto verzi lze považovat s ohledem na běžný chod věcí a na dokazování provedené správními orgány za krajně nepravděpodobnou, skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona bez dalšího naplnil.

Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu, a to zejména jde-li o věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů, vyhodnotil soud jako zcela nedůvodné. Dle názoru soudu byl skutkový stav náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány. Lze přitom odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č.j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení hovorového či záznamového zařízení při řízení motorového vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující jejich konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentních výpovědí obou zasahujících policistů, kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti, tj. žalobce držel v ruce během řízení vozidla mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zásadou procesní ekonomie, neboť nařídil celkem 7 ústních jednání a nevyhověl jeho žádosti žalobce, aby se výslech 4 předvolávaných svědků provedl na jednom ústním jednání. Takovým postupem mu bylo znemožněno zúčastnit se všech výslechů svědků.

Žalobce byl nejprve předvolán k ústnímu jednání ve věci přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona na den 04.11.2015. Oznámením o zahájení řízení ze dne 14.10.2015 byl žalobce následně předvolán k ústnímu jednání ve věci přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Usnesením ze dne 27.10.2015 poté správní orgán I. stupně spojil řízení o tomto přestupku s řízením o přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Bez zjevné omluvy se žalobce k jednání dne 04.11.2015 nedostavil a jednání se ani neuskutečnilo. K ústnímu jednání dne 09.11.2015 se dostavila zmocněnkyně žalobce, L. K., která k věci uvedla, že se vyjádří do 10 dnů. Vzala na vědomí, že dále proběhnou výsledky zasahujících policistů. Písemností ze dne 16.11.2015 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, a to na den 07.12.2015 za účelem výsledku
svědka pprap. M. a nstržm. Ing. J., na den 08.12.2015 za účelem výsledku svědka pprap. Ing. S. a na den 14.12.2015 za účelem výsledku svědka pprap. Bc. C. Emailovým podáním ze dne 19.11.2015 zmocněnkyně žalobce požádala, zda by mohly být výsledky nařízeny na jeden den, neboť zvolený postup je v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Uvedla, že bydlí a studuje v B. Její žádosti nebylo vyhověno, neboť termíny ústních jednání byly zvoleny v návaznosti na vykonávané služby zasahujících policistů (svědků), kteří v měsíci prosinci 2015 neměli více společných služeb. Dne 02.12.2015 byl správní orgán I. stupně informován o pracovní neschopnosti svědka pprap. Martinů, a proto se nemohl konat jeho výslech dne 07.12.2015. Zmocněnkyně žalobce se následně prostřednictvím emailu omluvila z ústních jednání nařízených na den 07.12.2015 a 08.12.2015 z důvodu zápočtového týdnu s tím, že se zúčastní výsledku dne 14.12.2015. Dne 07.12.2015 proběhl výslech svědkyně nstržm. Ing. J. a dne 08.12.2015 výslech pprap. Ing. S. Dne 14.12.2015 se výsledku svědka pprap. Bc. C. zúčastnila zmocněnkyně žalobce. V jeho průběhu uvedla, že se k věci vyjádří až po výsledku posledního svědka. Výslech svědka pprap. M. se uskutečnil dne 12.01.2016. K němu se zmocněnkyně žalobce přes předvolání bez omluvy nedostavila. Poté byla vyzvána k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Oprávněná úřední osoba zmocněnkyni žalobce dne 22.01.2016 vyrozuměla o tom, že v případě výsledku svědka pprap. M. nebyly dodrženy procesní lhůty stran doručení předvolání fikcí. Zmocněnkyně žalobce téhož dne požádala o opakované provedení výsledku, jelikož se jej nemohla zúčastnit. Výsledku svědka pprap. M. se pak dne 19.2.2016 zúčastnila.

Výslech celkem čtyř svědků, zasahujících policistů, byl původně rozvržen do celkem tří dnů (měly proběhnout dne 07.12.2015, 08.12.2015 a 14.12.2015). S ohledem na počet vyslechnutých svědků a dva přestupky, jež měly být projednány, se jeví tento počet jako zcela odpovídající. Správní orgán I. stupně zmocněnkyni žalobce řádně vysvětlil, že ústní jednání byla nařizována s ohledem na služby svědků, zasahujících policistů, aby jim tyto úkony vyplývající z jejich pracovní náplně nezasahovaly do jejich soukromého života. Správní orgán I. stupně následně nemohl nijak ovlivnit skutečnost, že jeden z předvolaných svědků nedlouho před konáním výsledku onemocněl. Správní orgán I. stupně byl proto nucen výslech tohoto svědka odložit na jiný termín, a to na 12.01.2016. Sama zmocněnkyně žalobce požadovala opakovaný výslech. Výslech celkem čtyř svědků proběhl v rámci čtyř jednacích dnů, což nelze označit za neadekvátní a způsobující nemožnost zúčastnit se těchto jednání ze strany žalobce či jeho zmocněnkyně. Navzdory tvrzení žalobce se tak uskutečnilo pouhých 6 faktických jednání (avšak závěry pouze 5 z nich bylo z procesního hlediska možno použít jako podkladů pro vydání rozhodnutí), jejichž účelem bylo zcela nepochybně zjištění úplného stavu věci vyplývající z ustanovení § 3 správního

řádu. Ve společném řízení byly projednávány celkem 2 přestupky, přičemž bylo zapotřebí vyslechnout celkem 4 zasahující policisty jakožto svědky.

Zmocněnkyně žalobce se zúčastnila fakticky pouze tři ústních jednání, a to dne 09.11.2015, 14.12.2015 a 19.02.2016. Zmocněnkyně žalobce se omluvila z jednání nařízených na dny 7.12. 2015 a 8. 12. 2015 ze studijních důvodů. K ústnímu jednání ve dnech 4.11.2015 a 12.1.2016 se bez omluvy nedostavila. Tvrdí-li žalobce, že mu postupem správního orgánu I. stupně bylo zabráněno k účasti na ústních jednáních, pak soud poznamenává, že institut zastoupení obecným zmocněncem je určen k zefektivnění správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.05.2011, č.j. 1 As 27/2011-81). Smyslem zastoupení by pak mělo být, že zmocněnec bude namísto zastoupeného činit v průběhu řízení určité úkony, čímž zastoupenému usnadní a zefektivní postup v řízení, např. poskytnutí právní či jiné pomoci, vyřizování komunikace se správním orgánem aj. Volba zástupce je však čistě odpovědností účastníka řízení. Účastník řízení si má zvolit takového zmocněnce, který bude schopen aktivně a kvalitně hájit jeho práva, a to i prostřednictvím jeho účasti na ústních jednáních. Správnímu orgánu však z žádného právního předpisu nevyplývá povinnost přizpůsobovat své úkony potřebám a přáním zmocněnce účastníka řízení. Žalobce si jako svou zmocněnkyni pro správní řízení vedené u Městského úřadu Vizovice zvolil paní L. K., která dle svého vyjádření bydlela a studovala v B., což je již s ohledem na vzdálenost těchto měst značkou komplikací pro hájení jeho práv v průběhu ústních jednání. Zmocněnkyně žalobce nadto byla v době projednávání aktivní studentkou. Tyto skutečnosti však nebyl správní orgán I. stupně povinen jakkoli zohledňovat. Pokud žalobce, resp. jeho zmocněnkyně, věděli, že v čase nařízených ústních jednání bude v rámci jejího studia probíhat zápočtové období, na něž navazuje zkouškové období, měl možnost určit pro dané řízení k hájení svých práv jiného zmocněnce, který by jej mohl zastupovat efektivněji. Nevyužil-li žalobce této možnosti a nechal se zastupovat zvolenou zmocněnkyní, musel být současně srozuměn s možnými negativními následky, které takové jeho rozhodnutí může mít (např. zmocněnkyně se nebude moci z časové zaneprázdněnosti studiem zúčastnit všech nařízených ústních jednání). Žalobce nadto nijak netvrdil, jak konkrétně neúčast jeho zmocněnkyně na výsleších některých zasahujících policistů zasáhla do jeho práv. Soud tedy v postupu správního orgánu I. stupně neshledal žádné pochybení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí.

Žalobce dále namítal, že mu správní orgány neprokázaly zavinění sporného přestupku z vědomé nedbalosti a ani se s jeho námitkou dostatečně nevypořádaly. Soud k tomu uvádí, že otázce zavinění za přestupky se již velmi podrobně zabýval správní orgán I. stupně na straně 6 prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalovaný tuto argumentaci dále rozvinul a této otázce se velmi obsáhle věnoval na stranách 11 a 12 napadeného rozhodnutí.

Zavinění je pak vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2007, č.j. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné.

Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (§ 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).

K námitce žalobce stran hodnocení zavinění poté soud uvádí následující. Zaviněním se v zákoně o přestupcích zabývají ustanovení § 3 a § 4, dle nichž k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. K odpovědnosti za přestupek spáchaný žalobcem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona nestanovuje zákon potřebu úmyslného zavinění. I dle názoru soudu spáchal žalobce uvedený přestupek z vědomé nedbalosti, neboť mu muselo být známo, že řízení s telefonním přístrojem v ruce může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jej neporuší ani neohrozí, resp. že při této činnosti nebude spatřen hlídkou policie a následně zastaven a řešen. Z hlediska zavinění stačí, dopustil-li se řidič takového jednání alespoň v nevědomé nedbalosti. Je přitom patrné, že základním východiskem pro právní závěry o odpovědnosti za přestupek z hlediska subjektivní stránky, tzn., zda jde o jednání zaviněné či nezaviněné, o jakou formu zavinění se jedná, zda hraje roli tzv. skutkový omyl pachatele (obviněného), atd., je dostatečné objasnění skutkového stavu věci. Povinnost k jeho prokázání nese ve všech směrech správní orgán, bez zřetele na to, zda jde o objasňování skutkových okolností svědčících ve prospěch či neprospěch obviněného, stejně jako bez ohledu na to, jestli obviněný vůbec na svou obhajobu něco tvrdí a (nebo) ke svým tvrzením navrhuje důkazy a jaké. Tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné a nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení. Předpokladem pro správnou aplikaci hmotného práva je náležitý procesní postup správního orgánu, v němž jsou vyhledány, opatřeny, provedeny a zhodnoceny potřebné důkazy ústící do správných a úplných skutkových zjištění. Dokazování musí být přitom zásadně zaměřeno na znaky skutkové podstaty přestupku.

Žalovaný zcela správně akceptoval odůvodnění ohledně formy zavinění jako dostatečné. Správní orgán I. stupně oprávněně usuzoval na naplnění složky vědění z prokázaných okolností protiprávního jednání a zároveň nemohl zohlednit žádné důvody, pro něž by se žalobce mohl spolehnout, že zájem chráněný zákonem neporuší, neboť ty při dokazování nevyšly najevo a on sám žádné neuvedl. Správní orgán I. stupně vzal v otázce zavinění v úvahu společenskou nebezpečnost přestupkového jednání žalobce. Řidič manipulující při řízení vozidla s mobilním telefonem, či jiným hovorovým nebo záznamovým zařízením se totiž nemůže dostatečně věnovat řízení vozidla a situaci v provozu, čímž se automaticky zvyšuje riziko nehodovosti či jiného negativního následku se ztrátami na majetku či zdraví ostatních účastníků silničního provozu. Pouhou shodou šťastných okolností nedošlo v důsledku přestupku k žádným negativním následkům. Žalovaný poté odůvodnění zavinění žalobce ve formě nedbalosti vědomé doplnil tím, že výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) s celkem třemi přestupky spáchanými žalobcem držením telefonního přístroje za jízdy zcela vylučuje, že by si žalobce nebyl této povinnosti zakotvené v silničním zákoně vědom, když za ně dostal v průběhu své řidičské historie již tři blokové pokuty. Přesto však žalobce i v tomto případě držel při jízdě jakožto řidič telefonní přístroj a spolehl se na to, že zájem společnosti chráněný zákonem neporuší. Dle názoru soudu vyhodnocení formy zavinění správními orgány bylo zcela dostatečné,

srozumitelné a jasné. Rezignace na dodržování povinností dle silničního zákona a spoléhání na neodhalení přestupku v silničním provozu nelze akceptovat. Objektivní kritérium vyplývá z pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejichž znalost musel žalobce prokázat, než získal řidičské oprávnění. Porušená povinnost byla žalobci rovněž opětovně připomínána i prostřednictvím tří blokových pokut za spáchání téhož přestupku.

Soud proto tuto námitku žalobce vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, neboť žalobce nebyl navzdory svému přesvědčení výrokem prvostupňového rozhodnutí a jeho obsahem jakkoliv krácen na svých právech, když je z tohoto jednoznačně seznatelné, že přestupek byl žalobcem spáchán z nedbalosti, což k naplnění obligatorních náležitostí výroku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích zcela postačuje, přičemž správní orgány tyto své závěry srozumitelně a v dostatečné míře zdůvodnily.

Žalobce dále namítal porušení zásady *prohibitio reformationis in peius*, jakož i porušení zákazu dvojího přičítání správním orgánem I. stupně.

Dle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *při určení druhu sankce a její výměry se přihlídně k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohytkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona je řidič motorového vozidla kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.

Dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).

K žalobcem namítanému porušení zásady *prohibitio reformationis in peius*, je nutné nejprve poznamenat, že v případě ukládání trestu za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení se postupuje podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, dle kterého se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném

řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků.

V posuzovaném případě přitom za oba společně projednávané přestupky bylo možné v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona uložit pokutu ve stejné výši, tj. v rozmezí od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč, a tudíž nebylo možné jeden z přestupků označit za nejprísněji postižitelný. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je přitom zřejmé, že správní orgán I. stupně vyhodnotil všechny okolnosti a kritéria pro stanovení výše pokuty u obou přestupků shodně, a proto nebylo nutné rozlišovat, který z přestupků byl nakonec pro stanovení výše pokuty posuzován. Nelze však souhlasit se žalobcem, že by byla výše pokuty ze strany správního orgánu I. stupně stanovena pro dva přestupky, nýbrž za přestupek nejprísněji postižitelný z celkem dvou přestupků, jež byly projednávány ve společném řízení. Správní orgán I. stupně nicméně zcela správně v této souvislosti posuzoval rovněž osobu žalobce s ohledem na jeho v minulosti opakované páčání dopravních přestupků. Pokud by žalovaný snížil pokutu až na samotnou dolní hranici zákonné sazby, tj. na částku ve výši 1.500,- Kč, zcela by tak popřel výchovný účel sankce a prakticky by nereagoval na opakované páčání přestupků ze strany žalobce, jenž ve svém jednání postrádá jakoukoliv sebereflexi. Žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že žalovaný neměl při posuzování výše pokuty hodnotit osobu žalobce. Naopak hodnocení osoby přestupce je důležitým ukazatelem pro finální rozhodnutí o výši pokuty. Nadto je třeba si všimnout, že to nebyl žalovaný, kdo jako první přihlédl k osobě žalobce, nýbrž touto se zabýval již správní orgán I. stupně. Žalovanému tedy nelze zazlívat, pokud na tuto argumentaci správního orgánu I. stupně logicky navázal. Pokud tedy žalovaný setrval na pokutě ve výši 2.000,- Kč, ačkoliv pro jeden z přestupků bylo řízení zastaveno, nedošlo tímto ke zpřísnění sankce, které by opodstatňovalo zrušení napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu lze odkázat taktéž na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29.08.2012, č.j. 1 As 75/2012-76, ze kterých vyplývá: *„Pokud totiž v takovém případě odvolací správní orgán uložil sankci nikoli při spodní hranici trestní sazby, ale tuto skutečnost zohlednil jako přítěžující okolnost a na rozdíl od správního orgánu I. stupně uložil sankci v polovině dovoleného zákonného rozpětí, i takto uložená sankce však nepřevýšila pokutu uloženou v prvním stupni, není takový postup v rozporu se zásadou zákazu reformationis in peius zakotvenou v § 82 zákona o přestupcích. Zákaz reformationis in peius se totiž nevztahuje na samotné řízení, ale na jeho výsledek (Šámal, P. a kol. Trestní řád. 6. vydání, Praha: C.H.Beck. 2008, s. 2026). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že důležité pro respektování zásady zákazu změny v neprospěch je zmíněná skutečnost, že absolutní výše ukládané pokuty nemůže převýšit částku uloženou prvostupňovým správním orgánem, tedy že konkrétní výsledek řízení nemůže vyznít v neprospěch obviněného z přestupku.“* Absolutní výše v posuzovaném případě nepřevýšila částku uloženou prvostupňovým rozhodnutím, tudíž ani nemohlo dojít k porušení zákazu změny v neprospěch, když výsledek (tj. pokuta ve výši 2.000,- Kč) zůstala nezměněna. Jiná by byla samozřejmě situace, kdyby žalovaný po zhodnocení všech okolností a kritérií výslednou pokutu zvýšil na maximální možnou výši, tj. na 2.500,- Kč, avšak tato situace v posuzovaném případě nenastala. Soud proto vyhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou.

K zásadě zákazu dvojího přičítání Nejvyšší správní soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 06.10.2016, č.j. 2 As 161/2016-52, že tato zásada spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze

přihlédnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Soud k tomu uvádí, že správní orgán I. stupně (resp. žalovaný) žalobcem rozporovanou úvahu svědčící o dvojím přičítání neprovedl. Správní orgán I. stupně k tomuto pouze výstižně uvedl, že řidič manipulující při řízení vozidla s mobilním telefonem, či s jiným hovorovým nebo záznamovým zařízením se nemůže dostatečně věnovat řízení vozidla a situaci v provozu, čímž se automaticky zvyšuje riziko nehodovosti či jiného negativního následku se ztrátami na majetku či zdraví ostatních účastníků silničního provozu. Takovou argumentaci považuje soud za pouhou obecnou charakteristiku závažnosti posuzovaného jednání, nikoliv posuzování společenské škodlivosti přestupku. Soud proto nemohl souhlasit s námitkou žalobce, že byl ze strany správních orgánů porušen zákaz dvojího přičítání.

Odůvodnění výše uložené sankce netrpí ani dalšími vadami, které mu žalobce vytýká. Z rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se při stanovování výše sankce zabývaly všemi výše citovanými hledisky, když uvedly, ke kterým hlediskům přihlédly a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že nebyly zjištěny žádné následky v podobě materiálních škod či ohrožení zdraví či života jiných osob. Jelikož žalobce popíral svou vinu, nebylo ze strany správního orgánu I. stupně přihlédnuto k okolnostem spáchání přestupku a k pohnutkám žalobce. Správní orgán I. stupně rovněž přihlédl k míře zavinění, tedy k vyhodnocení jednání žalobce jako vědomé nedbalosti, přičemž vzal v potaz rovněž výpis z evidenční karty řidiče (žalobce). Po zvážení těchto okolností uložil žalobci pokutu v polovině zákonného rozpětí, tedy ve výši 2.000 Kč. Žalovaný k tomuto poté doplnil, že ve prospěch žalobce nebyla zjištěna žádná skutečnost, kterou by mohl zohlednit. Proti němu naopak stojí řetězec přitěžujících okolností (držení telefonního přístroje snižuje pozornost řidiče, jednání žalobce postrádá jakoukoli sebereflexi). Rovněž přihlédl k tomu, že se žalobce předmětné skutkové podstaty dopustil již opakovaně v minulosti.

Žalobce rovněž namítal, že správní orgány nepřipadně přihlížely k evidenční kartě řidiče, resp. k přestupkům, jež jsou již zahlazeny. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Krajský soud v tomto ohledu odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 03.05.2013, č.j. 60 A 1/2013-49, dle kterého: „I. Institut zahlazení odsouzení dle trestního zákoníku z roku 2009, resp. zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jako by nebyl odsouzen, je nutno analogicky aplikovat ve prospěch obviněného i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), neboť opačný postup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním. II. Pokud byla žalobci za obdobný přestupek uložena pokuta a žalobce vedl po dobu 1 roku po výkonu této sankce řádný život a zároveň mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, jenž byl vykonán, pak je třeba na žalobce při aplikaci zásad pro zahlazení odsouzení [analogicky dle § 74 odst. 1 a § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku z roku 2009] hledět jako by nebyl „odsouzen“, tj. pravomocně shledán za předchozí přestupek vinným a potrestán, a spáchání přestupků nelze hodnotit jako přitěžující okolnost ve smyslu „recidivy“. III. Správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení

sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).“ Správní orgány tak k předcházejícímu páchání shodných přestupků přihlížely právě pouze při hodnocení osoby žalobce, přičemž tato skutečnost nebyla správními orgány posuzována jako přitěžující okolnost. Z jeho přestupkové minulosti dovodily, že má k respektování pravidel silničního provozu zcela benevolentní a rozvolněný přístup. V takovém postupu pak nelze shledat pochybení.

Ve vztahu k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání a osobě žalobce, v nichž správní orgán I. stupně zhodnotil míru rizika ohrožení zákonem chráněných zájmů, osobnosti žalobce, okolnosti a intenzitě jeho přestupkového jednání. Správní orgán I. stupně i žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnili uložení sankce za přestupek. Ze shora uvedeného je dle soudu zjevné, že správní orgány dostatečně podrobně vyjevily své úvahy týkající se výše uložené sankce, uvedly jak okolnosti přitěžující, tak polehčující. Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích jsou demonstrativní, není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak žalobce předpokládá (např. otázkou poškození pro týž skutek v disciplinárním řízení se v případě, že v průběhu správního řízení nevystala nutnost tuto otázku zkoumat, zabývat nemusely). Účelem tohoto ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgány v této věci nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek ze dne 16.08.2016, č.j. 6 As 119/2016–36). Soud proto nemohl přisvědčit námitce žalobce, že správní orgány neodůvodnily, proč je pokuta ve výši 2.000,- Kč adekvátní.

V.

Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. dubna 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.